

sovo ustanovo. Obresti vživajo sorodniki, oziroma po smrti teh, mladeniči najprej iz obojnega sorodstva, potem kamnogoriški sploh, ki se posveté vedi ali umetnosti.¹⁾ Sedaj so tri Langusove dijaške ustanove po 210 gld.

¹⁾ Glej „Novice“ 1856, 418, kjer to sporoča izvršitelj oporoke F. Terpinc.

Langusa so pokopali pri sv. Krištofu nekako sredi pokopališča ob desnem obzidju v rodbinsko grobnico.

Nečakinja, Henrika Langus, se je pozneje dalje urila v slikarstvu. Njenih slik se več nahaja po naši domovini. V Benetkah se je pa v zimski dobi prehladila in umrla 19. julija l. 1876. (Konec.)

JOŽ. BEKŠ:

ROMANČICA.

— Sijaj mi, solnčece zlato,
da zadiši mi travica!
Vsa že pošla je otavica,
krme več nima konjiček moj,
kaj naj prežvekuje kravica? —
Sijaj mi, sijaj, solnčece!

— — Saj bi sijalo, a sinko tvoj,
ki po cesarskem Dunaju hodi
in zapravljivost pod pazduho vodi,
čudno je pesem o meni zapel:
Solnčece zlato, snel bi z neba te
in prekoval bi v same te zlate;

Dunaja pol bi se v vincu kopalo —
da bi le mogel te, solnčece zalo!

JOŽ. BEKŠ:

SOLNCE, STOJ!

Mar že drhté in šepečejo
moji prostrani lesovi —
mar vranci bojaželjni
že bíjejo in razgečejo?

O, v meni je volja, dajte mi meč
pa dajte mi vranca čilega,
in z vami zdirjam, ves koprneč
za svobodo brata milega.

Pómlad nebeška odpira oči,
solnce nad tužnim Balkanom gori,
bratje, prišel zaželjeni je čas —
proč s tožbami in meč ob pas!

In ko prijezdimo pod Balkan —
kakor Jozue: solnce stoj,
daj nam zlati, svoj veliki dan! —

